

גיליון מס' 288

יביע אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

מרשת לך לך

מאמר השבוע
חאת ראש המוסדות
הרבי יגאל כהן שליט"א

מאמר השבוע

הנהגות מרן

שאלות ותשובות

דוד המלך

לאשת החיל

פנינים מהפרשה

מוסר עם סיפור

בניית המקוה שבדרך...

שאלת הלב

03-8000770

לעילוי נשמת
רומיה בת סאלם

לרפואת היולדת
הודיה בת מרים
והתינוקת

לעילוי נשמת
יונה חממה בת שרה

זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

יום-יום	ת"א	ח'פ"ה	ב"ש
כניסה:	17:52	17:49	17:51
יציאה:	18:41	18:39	18:41
ד"ת:	19:21	19:17	19:20

כירושלים: לנוהגים 40 דקות

כְּלֵי מַחְזִיק בְּרָכָה

המחזיק אוחז בְּכָל רִגְעוֹ. אִם אָדָם אֵינוֹ שׁוֹאֵף לְהַגִּיעַ לְשִׁלְמוֹת בְּבֵית שְׁלוֹ, זֹאת אוֹמֶרֶת שְׁהַכֶּסֶף שִׁישָׁאֵר לוֹ פֶּה בְּעוֹלָם הַזֶּה, חֹשֵׁב לוֹ יוֹתֵר מִהָעוֹלָם הַבָּא שְׁלוֹ.

מֵה שְׁוֶה לְאָדָם כָּל כֶּסֶף שֶׁבְּעוֹלָם אִם הוּא לֹא חַי בְּשִׁלּוֹם עִם אִשְׁתּוֹ? אָדָם חוֹשֵׁב - 'אִם אֲנִי אֲזַכֶּה בְּעִשְׂרִים מְלִיּוֹן שֶׁקֶל, אֲנִי אֶהְיֶה מְאֹשֵׁר'. וְזוֹ טְעוּת. כָּל הַכֶּסֶף שֶׁבְּעוֹלָם לֹא יִגְרַם לוֹ לְהִיטֵר אָדָם מְאֹשֵׁר וְשִׁמַּח... אִם הוּא אֵינוֹ יוֹדֵעַ לְהַסְתֵּדֵר עִם הָאִשָּׁה שֶׁהוּא הוֹתַחֲתֵן אֹתָהּ, לְנַהֵל אֹתָהּ חַיִּים תְּקִינִים, הוּא הַמִּסְכֵּן הַגְּדוֹל בְּיֹתֵר שִׁישָׁ בְּעוֹלָם...

פְּגַשְׁתִּי יְהוּדִים רַבִּים שֶׁה' יִתְבָּרַךְ חָנַן אוֹתָם בְּבְרִיאוֹת טוֹבָה, בְּפִרְנֶסָה בְּשִׁפְעוֹ, בְּיַלְדִּים טוֹבִים וְנִחְבָּרִים לֵב, אֲבָל הַבְּעִיּוֹת בּוֹזֵגוֹת שֶׁלָּהֶם גְּרָמוּ לָהֶם לַעֲצֹב רַב, עַד שֶׁהֵם לֹא נִתְּנוּ מִפְּלִי מִפְּלִי שָׂאֵר הַדְּבָרִים שֶׁקָּבְלוּ מֵהַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ.

אָדָם שֹׂאֵן לוֹ שִׁלּוֹם עִם אַחֵרִים, לֹא יִתְּנֵן שֶׁהַבְּרָכָה תִּחְזֹק אֶצְלוֹ מֵעַמְדוֹ, וְאֵף אִם נִרְאֶה לְכֻלָּם שִׁישָׁ לוֹ הַרְבֵּה כֶּסֶף אוֹ שָׂאֵר דְּבָרִים, מִלְּמַדִּים אוֹתָנוּ חֲזוֹ"ל שֶׁבְּרָכָה אֵין לוֹ, כִּי הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ קֹבֵעַ כָּל בְּרִזָּל בְּעוֹלָמוֹ - בְּמִקּוֹם שִׁישָׁ שִׁלּוֹם יֵשׁ בְּרָכָה, וְאִם לֹא חֲלִילָה לְהַפְּךָ...

הַמְּלָא 'שִׁלּוֹם' הִיא מְלָא הַכּוֹלֵלֶת אֹת כָּל בְּנֵי הָאָדָם בְּעוֹלָם, וְאֶפְלוֹ שִׁלּוֹם עִם עַצְמָנוּ. אֲבָל הַשִּׁלּוֹם הַחֹשֵׁב וְהַקְּשָׁה בְּיֹתֵר הוּא בְּבֵיתוֹ שֶׁל אָדָם עִם בֵּן אוֹ בַת הַזּוּג. אָדָם שֶׁהוּא בְּשִׁלּוֹם עִם כָּלֵם, וְנִרְאֶה כְּלִפֵּי חוּץ שֶׁהוּא אוֹהֵב אֶת כָּלֵם, אֲבָל בְּבֵיתוֹ הוּא אֵינוֹ יוֹדֵעַ לְהַעֲנִיק אֶת הָאֶהְבָּה וְהַעֲזָרָה הַנְּדַרְשָׁת, סִימָן שֶׁהוּא אֵינוֹ מַחֲפֵשׁ שִׁלּוֹם בְּאֵמֶת: רַק בְּשִׁמְחָמִיּאִים לוֹ אוֹ שֶׁהוּא מְקַבֵּל כְּבוֹד מֵאַחֵרִים הוּא מִשְׁקִיעַ, אֲבָל בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, שֹׂאֵף אֶחָד אֵינוֹ מוֹחָא לוֹ כְּפִים עַל כֵּן שֶׁהוּא יִפְרָגוּ וְיֵאָהֵב וְיַעֲזֹר, הוּא אֵינוֹ מִשְׁקִיעַ בְּכֵן אֶת כָּל מַרְצֵוֹ.

כְּשֹׂאֵתָה עוֹשֶׂה 'שִׁלּוֹם בֵּית' עִם אִשְׁתְּךָ, אֹתָהּ בְּעֵצֵם עוֹשֶׂה שִׁלּוֹם בֵּית עִם הַנְּפִשׁ שְׁלֹךְ. אָדָם שִׁישָׁעֵבֵד עַל מִדַּת הַגְּאוּנָה וְשָׂאֵר מִדּוֹת מְגֻנּוֹת שֶׁבְּתוֹכּוֹ, מְלַבֵּד מֵה שְׁוֶה יַעֲזֹר לוֹ בְּשִׁלּוֹם הַבֵּית שְׁלוֹ, זֶה יַעֲזֹר לוֹ גַּם בְּאִשְׁרֵי שְׁלוֹ, בְּשִׁמְחָה שְׁלוֹ וּבְכָל דְּבָר וּבְכָל רִגְעוֹ בְּחַיִּים שְׁלוֹ...

כְּאִשְׁרֵי מִישָׁהוּ פִּגְעַ בְּכֵן אוֹ אִשְׁתְּךָ הַרִימָה עֲלֶיךָ אֹת הַקּוֹל, אֹתָהּ מַרְגִּישׁ פְּגוּעַ וְרוֹצֵה לְהַחְזִיר בְּחֻזְרָה... זֶה אוֹמֵר שִׁישָׁ לֵךְ בְּעִיָּה כִּרְגַע וְאֹתָהּ רוֹצֵה לְהַתְּרַפָּא מִמֶּנָּה... אֹתָהּ יְכוֹל לְהִיטֵר מֵאוֹתָם הָאֲנָשִׁים שֶׁפּוֹעֵגִים בָּהֶם וְהֵם בְּכָלֵל לֹא מַתְּרָשִׁים.

אֵיזָה כִּיף אֲנָשִׁים לְפַעֲמִים עוֹשִׂים לֵךְ פְּרָצוּף בְּבֵית הַכְּנִסָּת - אֹתָהּ נִפְגַּע. נִהְרָס לֵךְ כָּל הַיּוֹם. לֹא כִיף יוֹתֵר שֶׁכְּשֹׂאֵתָה עֲלֶיךָ אֹתָהּ לֹא נִפְגַּע? לֹא מִפְּרִיעַ לֵךְ בְּכָלֵל. כְּשֹׂאֵתָה עוֹבֵד עַל הַמְּדוֹת שְׁלֹךְ בְּבֵית, אֹתָהּ הוֹפֵךְ לְהִיטֵר מִשְׁלָם, אֹתָהּ נִהְפֵךְ לְהִיטֵר כְּלֵי עֲצוּם וְחֻזְקוֹ, הַכְּלֵי הַיְחָיד וְהַמִּקְחָד שֶׁתִּקְבַּל בּוֹ אֹת הַבְּרָכָה הַאֵין סוֹפִית מְבוֹרָא עוֹלָם. מֵתוֹךְ סַפְרוֹ שֶׁל הַרְבֵּי יִגְאָל כַּהֵן.

"אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן חֶלְפָתָא: לֹא מִצָּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּלֵי מַחְזִיק בְּרָכָה לִישְׂרָאֵל אֶלָּא הַשִּׁלּוֹם, שְׁנֵאֲמַר (תְּהִלִּים כ"ט, י"א): 'ה' עֲזָרְנוּ לְעַמּוֹנוּ יִתְּנוּ, ה' יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשִׁלּוֹם" (מִסְכַּת עֶקְבָּיִן פ"ג מ"ב).

פַּעֲמִים רַבּוֹת אֵנוּ שׁוֹאֲלִים אֶת עַצְמָנוּ: 'אֲנִי מוֹתַפְלֵל לָהּ לְלֹא הַפְּסָקָה, אֲנִי מוֹתַפְלֵל לְעִשׂוֹת הַכֵּל כִּפִּי רִצּוֹן הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ, מִדּוּעַ הַבְּרָכָה אֵינָה מִגִּיעָה אֵלַי?!' מְלַמְּדִים אוֹתָנוּ חֲזוֹ"ל: אֲמַנָּם יֵשׁ בְּרָכָה, אֲבָל יֵשׁ גַּם כְּלֵי - כְּלֵי הַמַּחְזִיק אֶת הַבְּרָכָה, וְכָל הַבְּרָכּוֹת שֶׁבְּעוֹלָם אֵינָם יְכוֹלֹת לְהַתְּקִים בְּאָדָם אִם לֹא יִהְיֶה לוֹ כְּלֵי שִׁישְׁחִיק אוֹתָם. לְכּוֹ, כְּאִשְׁרֵי הַקְּב"ה רוֹצֵה לְתַתּ בְּרָכָה לְאָדָם מִישְׂרָאֵל, הוּא צָרִיךְ כְּלֵי לְהַחְזִיק אֶת הַבְּרָכָה.

כָּל אֶחָד וְאֶחָת מֵאֵתָנוּ צָרִיךְ לְשָׂאֵף לְהִיטֵר כְּלֵי שִׁישְׁחִיק לְהַחְזִיק בְּתוֹכּוֹ אֶת הַבְּרָכָה - 'כְּלֵי הַשִּׁלּוֹם'. לְהִיטֵר כְּמוֹ אֶהְיֶן הַכֵּהֵן - 'אוֹהֵב שִׁלּוֹם וְרוֹדֵף שִׁלּוֹם וּמְשִׁים שִׁלּוֹם בֵּין אָדָם לְחֶבְרִי' (סְנֵהֲרִיזוּ ו:). וְכְאִשְׁרֵי מְדַבֵּר עַל שִׁלּוֹם בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, הַדְּבָרִים מְחִיבִים וְחֲשׂוֹבִים פִּי כְּמָה וְכְמָה.

אֶחָרִי מֵאֵה וְעִשְׂרִים יִשְׂאֵלוּ כָּל אֶחָד מֵאֵתָנוּ - 'לְמָה לֹא הִגַּעְתָּ לְשִׁלְמוֹת?'

'רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֵיךְ אֲנִי אֲגִיעַ לְשִׁלְמוֹת?!!' כְּדֵי לְהִבְיֵא פְּרִנְסָה הַבֵּיתָה אָדָם לומֵד לְפָחוֹת 12 שָׁנוֹת למוֹד. יֵשׁ רַבִּים הַמְּמַשִּׁיכִים לְלמוד עוֹד שָׁנָה, וְיֵשׁ אֶפְלוֹ עוֹד חֲמֵשׁ וְיֵשׁ שְׁנַיִם. אָדָם לומֵד רְפוּאָה שְׁבַע שָׁנִים כְּדֵי לְהַרְוִיחַ כֶּסֶף לְהִבְיֵא אֶכָּל הַבֵּיתָה, לְהִבְיֵא פְּרִנְסָה הַבֵּיתָה לְשִׁלְמוֹת וְהַעֲזָרָה הַשְּׁקִיעַ וְלמוד שְׁנַיִם פֶּה רַבּוֹת רַק בְּשִׁבִיל הַפְּרָנְסָה.

לְהִבְיֵא אֶת הַשִּׁלּוֹם הַבֵּיתָה כְּמָה זְמַן הַשְּׁקִיעַת?!! כְּמָה לְמַדְתָּ כְּדֵי לְהִבְיֵא שִׁלּוֹם וְשִׁלְמוֹת לְנַפְשׁ שְׁלֹךְ? הַאֵם זֶה לֹא חֹשֵׁב יוֹתֵר מְאֹשֵׁר... הִפִּיעַ שֶׁבְּחֻזְרָה זְמַן פֶּה רַב מֵתְאַרְגְּנִים הַיּוֹם לְחֻזְרָה... כְּמַעַט חֲצֵי שָׁנָה - טַעֲמִימוֹת. אוֹלְמוֹת, צְלָמִים, זְמִרִים, פְּרָחִים, הַמְּנוּת. שְׁמֵלֵת כְּלָה. חֲלִיפָה לְחֻזְרָה. כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ - אֵי אֶפְשֵׁר לְדַבֵּר עִם הַחֵתָן וְהַפְּלָה חֲצֵי שָׁנָה.

אִם עַל לִילָה אֶחָד הִיָּה שְׁוֶה לֵךְ לְהַשְׁקִיעַ חֲצֵי שָׁנָה, בְּשָׁבַעִים שָׁנָה שֶׁתַּחֲזִיהָ עִם אִשְׁתְּךָ לֹא שְׁוֶה לֵךְ לְהַשְׁקִיעַ כְּמָה חֲרָשִׁים??? לֹא שְׁוֶה לֵךְ לְלמוד וְלַהֲתַמְצֵן לְזָכוֹת לְהַגִּיעַ לְמַדְרָגוֹת שֶׁל שִׁלּוֹם בֵּית אֲמֵת??? אִם לֹא עֲשִׂיתָ אֹת זֶה עַד עַכְשָׁו - תַּעֲשֶׂה אֹת זֶה כְּעַתָּה, לֵךְ תִּלְמַד מֵה חֹשֵׁב לְאִשְׁתְּךָ, כִּי אֵף פַּעַם לֹא מֵאֶחָר.

כְּשֹׂאֵתָה לומֵד מֵה חֹשֵׁב לְאִשְׁתְּךָ, אֹתָהּ בְּעֵצֵם לומֵד אֵיךְ לְתַתּ לְאַחֵרִים, וּבַעֲקָרָה אֹתָהּ לומֵד אֵיךְ לְתַתּ לְקְב"ה. כִּי נִתְּנָה מִתְחִילָה בֵּינֵךְ לְבֵין אִשְׁתְּךָ, וְנִגְמַרְתָּ בֵּינֵךְ לְבֵין בּוֹרָא עוֹלָם...

שְׂאִיפוֹת לְשִׁלְמוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָת מֵאֵתָנוּ צָרִיךְ לְדַעַת, כְּשֹׂאֵדָם הוֹפֵךְ לְהִיטֵר נוֹתֵן לְזוֹלָתוֹ, כְּשֹׂאֵדָם מִפְּסִיק לְחֹשֵׁב כָּל הַזְּמַן רַק לְקַחַת לְעַצְמוֹ - הוּא הוֹפֵךְ לְהִיטֵר נוֹתֵן גַּם לְבוֹרָא עוֹלָם

הנהגות מרן
רבנו הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

כתב מו"ר מרן הראשון לציון שליט"א

דעת מרן אאמו"ר שמוותר לבן תורה לקנות ספרים מכספי מעשר כשמשתמש בספרים לצורך זיכוי הרבים כגון למסור שיעורים לרבים או לכתוב ספר הלכה וכדומה. וכן היה נוהג אאמו"ר (שליט"א) לעשות בצעירותו תו שהיה מקבל סכום סמלי מאיזה נדיב, היה קונה בכל הכסף ספרי הלכה. וגם היה מסדר כל יום עשר דקות את הספרים בישיבת פורת יוסף, וכשהיה מקבל על כך כסף מהנהלת הישיבה, היה קונה בכל הכסף ספרים, ולא היה מפרש מהכסף מעשרות.

(ספר ואין למו מכשול חלק צדקה וחסד בהארות למחבר).

שאלות ותשובות
מאת סורנו הר"ג יואל כהן שליט"א

שאלה: אני נוהג לנסוע כל בוקר לתפילת שחרית באופנוע שברשותי, ורציתי לדעת אם מותר לי להניח את התיק של התפילין והסידור תחת מושב האופנוע, או שמא יש בזה ביזיון?

תשובה: מבואר במשנה ברורה (סי' מ' ס"ק יג) שאם יש חלל טפח פנוי (8 ס"מ) מהתפילין עד המושב, מותר. וסיים שם המשנ"ב שכל בעל נפש ראוי שיחמיר בתפילין אם יש לו מקום אחר שקדושתם חמורה, אבל בשאר ספרים וסידורים מותר לכתחילה אם יש חלל טפח.

שאלה: בבית כנסת בו אני מתפלל, פעמים שמגישים לאחר התפילה בבוקר כיבוד לעילוי נשמה וכדו', האם אפשר לאכול עם התפילין או שצריך להסירם תחילה?

תשובה: מרן בשולחן ערוך כתב (סי' מ' סעיף ח) שסעודת עראי מותר לאכול עם התפילין, ולכן רק אם אוכל כביצה פת או מזונות בשיעור 54 גרם או יותר, צריך להסירם תחילה. ושאר מאכלים מותר לאכול אף יותר.

שאלה: יש לי קרוב משפחה שזקוק להלוואה ואני מכיר אדם שמסכים להלוות לו, אך הוא התנה את ההלוואה בכך שאעזור לו בכמה עניינים בעירייה שבה אני עובד, האם יש בזה חשש ריבית?

תשובה: אם אתה היית צריך את ההלוואה זה היה אסור מהתורה, אבל כאן היות ואתה לא הלווה (וגם הלווה לא שלח אותך שתעזור לו בעירייה כדי שנאמר "שלוחו של אדם כמותו"), ממילא אין כאן איסור ריבית, כי ריבית זה רק מהלווה למלווה ולא מאדם אחר למלווה, וכמו שמבואר במרן השולחן ערוך (יו"ד סי' קס סעיף יג).

שאלה: בבית הכנסת שלנו ישנו חדר נוסף שמשם רואים את המתפללים דרך החלון, ומקום זה משמש לפעמים גם כעזרת נשים. האם מי שמתפלל שם נחשב לו שהוא מתפלל בציבור?

תשובה: אם רואה את הציבור מעזרת הנשים ללא חציצה אע"פ שלענין צירוף למניין אינו מצטרף, הרי שזה נחשב לו כתפילה בציבור וכמבואר במרן השולחן ערוך (סי' נה ס"ק יח וועין בברכ"י סי' צ, ובהלכה ברורה אות נו), ויש לסמוך עליהם במקום הצורך (ועיין במשנ"ב שם ס"ק נח).

דוד המלך

הפתרון המוזיקאלי

לאחר שמשח שמואל הנביא את דוד למלך על ישראל, הנביא מתאר על שתי התרחשויות שאירעו בו ומניית (שמואל א טז, יג-יד) "ותַצְלַח רוּחַ ה' אֶל דָּוִד מֵהַיּוֹם הַהוּא וַיִּמְעַלְהוּ, כשִׁבְמִקְבֵּיל 'וְרוּחַ ה' סָרָה מֵעַם שְׂאוּל', רוּחַ ה' הִיטָה עִם שְׂאוּל מִיּוֹם שִׁנְמִשְׁח לַמֶּלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל כְּפִי שְׂאֵמֶר לֹא שְׂמוּאֵל הַנְּבִיא בֵּעַת הַכְּתָרְתּוֹ (שְׂמוּאֵל א י, ו) 'וְצִלְחָה עֲלֶיךָ רוּחַ ה'... וְנִקְּפְתָה לְאִישׁ אֲחֵר', כֵּעַת כִּשְׁנִמְשַׁח דָּוִד לַמֶּלֶךְ סָרָה רוּחַ ה' מִשְׂאוּל וְעִבְרָה לְדָוִד, ה'כֹּלִי יִקֶּר' מִבְּאֵר שְׂשֹׂאֵל הַמֶּלֶךְ הַבֵּינן שְׂזָהוּ חֶלֶק מִתְּהַלֵּךְ הַמִּסְמַל עַל כֵּךְ שֶׁה' מֵאֵס בּוֹ, וּמַחֲשִׁבֹת אֵלּוֹ גִּרְמוֹ לֹא לְצַעַר וְעִצְבוֹת שֶׁהִיטָה מִלוּוֹה בַּחֲרָדָה, וְכִלְשׁוֹן הַנְּבִיא (שְׂמוּאֵל א טז, יד) 'וּבְעֵתָתּוֹ רוּחַ קָדְשׁ', וּבִיאֵר הַרְד"ק שִׁמְחָשׁוֹת אֵלּוֹ גִּרְמוֹ לְשְׂאוּל 'שְׂלָא יִהְיֶה בְּדַעְתּוֹ'.

ונשאלת השאלה, מדוע סובבו מן השמים ששאל המלך יתמודד עם חרדות וביעותים? ומבאר ה'מנחה קטנה' (שמואל א טז, טז), שהיה זה מאת ה' על מנת שלא יהיה לשאול פנאי לחקור מה עשה שמואל הנביא בביתו של ישי, ואף אם ירצה לחקור אחר מעשיו של שמואל, ב'ת מודע' ימנע מכך מחמת שלא ירצה לשמוע על אירוע שיכול להוסיף לו צער על צער.

לשמחה, ואולי שתיית יין תרומם את מצב רוחו? והביאור לכך, ששאל המלך ידע מה פועלת השירה והנגינה למעלה בשמים, ואת המידע הזה חלק משה רבינו עם הלויים לאחר שירד מהר סיני, ולימד את הלויים לחנים ומנגינות ששמע מן השמים, כעת רצה שאול המלך שיביאו אליו איש המודע לאותם רזים עליונים, וידע לכוון את נגינתו למקומות הגבוהים בהיכל הנגינה בשמים, על מנת שתשוב ותחול עליו רוח הקדושה שעזבה אותו. עבדיו החלו לחפש, ולבסוף מצאו את דוד בן ישי שהוא מתאים לדרישותיו של המלך, וכך סובבו מן השמיים שדוד המלך יגיע לארמון המלוכה בדרכו אל הכתר.

האריז"ל (שער הגלגולים הקדמה כז), מבאר זאת בדרך שונה שכאשר אדם חוטא זה מחזק את כוחות הטומאה שמהם נמשך הניצבון, וזוהי הסיבה האמיתית לדאגות שפוקדות את האדם ללא סיבה, והדרך לסלק את כוחות אלו היא רק על ידי חזרה בתשובה, שאז כוחות הקדושה מתעצמים ואין כוחות הטומאה יכולים להרע לו, כי במקום בו שוכן האור לא ישכון החושך.

הנביא מתאר, שמצב רוחו של שאול לא נעלם מעיניו, עבדיו (וגם לא מעיני הפלישתים כפי שמתואר בספר 'המלך דוד' שמואל א פרק יז), הציעו לפניו פתרון שיגרום לו לשוב להיות בשמחה, וכך אמרו לו (שמואל א טז, טז) "יִבְקֶשׁוּ אִישׁ יָדַע מִנְּגִן בְּנֹוֹר, וְהָיָה בְּהִיּוֹת עֲלֶיךָ רוּחַ אֱלֹהִים קָדְשׁ, וְנִגְנָו בְּיָדוֹ וְטוֹב לָךְ", שאול המלך אישר את הצעתם אך דרש שלא יבוא לפניו "איש יָדַע מִנְּגִן בְּנֹוֹר", אלא רצונו (שמואל א טז, יז) "אִישׁ מִיִּטִּיב לְנִגֵּן", ומבאר המלבי"ם את ההבדל הלשוני, שאיש יודע לנגן הכוונה ליכנר טוב, אך שאול המלך חיפש אדם צדיק וקדוש, שמייטיב לנגן בכינור וגם יודע לשורר ולהלחין לחנים חדשים שמושכים קדושה מן השמים, ועל ידי כך לעורר את הנפש לשמחה, וזוהי דרישה שיותר קשה למוצאה.

השפעת הכינור על הנפש

ומניין ידעו שאול ועבדיו שהפתרון המוזיקאלי הוא זה שירפא את הנפש, אולי הדרך לשמחה נמצאת בכך שיביאו איש שישמח מידי יום את שאול באמרותיו השונות, ויעורר את ליבו

**לרכישת ספרי הרב אליהו עמר –
'מעבר לסגולה' על הזרע שמשון (ב חלקים), ו'המלך דוד' (ב חלקים) על
קורות חייו של דוד המלך. ניתן
לפנות ל 055-67-25-138**

ו"יאמר אל שרי אשתו הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את. והיה כי יראו אתך המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו אתי ואתך יחיו אמרי נא אחותי את למען ייטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגללך". (יב.יא-יג)

א. הקשה ידידי היקר ר' אליהו סרוסי (שגיב) נר"ו, מאחר שהקב"ה ברח את אברהם אע"ה, "ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה". (לעיל יב. ב). מדוע חשש אברהם אע"ה, שיהרגו אותו? ונראה לענ"ד לתרץ והקדים מה דאיתא בגמרא (ברכות ד. ד.) רבי יעקב בר אידי, רמי כתיב: "והנה אנכי עמך ושמרתיך בכל אשר תלך" (בראשית כח. טו). וכתביב: "ויירא יעקב מאד" (בראשית לב. ח). אמר שמא יגרום החטא. עיין שם. ולפי זה יש לומר שגם אברהם אבינו ע"ה חשש שמא יגרום החטא.

אי נמי יש לומר שאברהם אע"ה, רצה לצאת ידי חובת השתדלות כדי למעט בניסים. ודו"ק.

ב. דקדק מורנו הגאון הרב משה כלפון הכהן ז"ל בספרו יד משה בסדרין (אות ח) כמה דקדוקים (ואעתיק כאן בס"ד כמה דקדוקים שיש לי ליישב), א. איך הותר לו שתאמר אחי הוא והלא על ידי יקחו את אשתו והיא אשת איש? ב. איך אמר לה "ייטב לי בעבורך" והלא מדרכו הקדושה להתרחק מכל בצע ומכל הנאה של הזולת כמו שאמר למלך סדום "הרמותי ידי לה' וגו' ואם אקח מכל אשר לך", ואיך עתה יוציא מפיו כזאת? ג. לשון "חיתה נפשי בגללך" לכאורה קשה דאין החיות שלו תלוי בעבורו היותו אח לשרה רק בעבור היותו אינו אישה? ד. מי הודיעו אברהם אע"ה כי כל כך ימשך מזה עסק גדול כזה וכמו שבאמת כן היה, והיה ראוי לחוש שמא לא יהיה כן כלל, ולא היה מהראוי שתאמר אחי הוא כי בזה גורם שתוקח אשת אשת איש לעלמא? עיין שם.

ולענ"ד יש לומר על פי מה דאיתא בזוהר הקדוש (ויקרא נב.) שרבי אלעזר הקשה איך אברהם אבינו, שהיה ירא אלהים אהובו של הקב"ה יאמר לאשתו שתאמר שהיא אחותו למען ייטב לו? ותירץ שהוא לא רצה לסמוך על זכותו ולא רצה שינכו לו מן זכויותיו, אלא על זכות אשתו להרויח בשבילה ממון של העמים, כי הממון זוכה לו האדם בשביל אשתו כמו שכתוב: "בית והון נחלת אבות ומה' אשה משכלת" (משלי יט). וכתביב "בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר" (שם לא). ועוד שראה מלאך הולך לפניו ואמר לאברהם אל תפחד הקב"ה שלח אותי להביא לה ממון של העמים ולשמור אותה מהכל. עיין שם. ולפי זה ניהא הכל. שלכן לא חשש אברהם אע"ה, כי המלאך הבטיחו שישמור עליה ויתן לה בעבורה ממון הגויים. ודו"ק.

(דברי יוסף מאת הרב יוסף כהן שליט"א)

כלל חשוב לחיים
ברגע שמשוהו לא מסתדר כפי שרצית – תודי להשם – הוא מקרב אותך אליו! (מומלץ לתלות על המקרה).
אם הכול היה מסתדר בדיוק כמו שחשבנו, איך נתקרב להשם? איך נדע ונרגיש באמת שהכול זה הוא?

אם הכול יסתדר כפי שאנו רוצות, נהיה בטוחות שאנחנו יודעות הכול.. אם הילדה תקבל בדיוק את המורה שייחלתי לה, שהייתי בטוחה שהיא הכי טובה עבורה, ובאמת היא תהיה טובה בשבילה – איפה בדיוק אכניס את הקב"ה לתמונה? את התפילות? את התמימות והענווה שהוא זה שמסדר הכול ולא אנחנו (שמאוד 'מבינות' בגלל הניסיון הרב) – זאת אומרת, ברגע שאת לא מקבלת את המורה שרצית, או יותר מכך, את מקבלת את המורה שרצית אבל היא לא בדיוק מסתדרת עם הבת שלך – אז איך את מרגישה?? שתי אופציות – או מתעצבנת / לא מבינה / כועסת / מתלוננת / מקיימת סיעור מוחות עם כל אימהות הגינה וכו'... או – מתעוררת מיד ומבינה מי דיבר אלייך עכשיו.. מי מעורר אותך ומקרב אותך אליו על ידי כך בדיוק.

כשלא מסתדר כפי שרצית – תודי להשם – הוא מקרב אותך אליו! הוא עכשיו מראה לך ומוכיח לך מי מנהל את העולם.. אל תחשבי שאת מבינה גדולה, שבדיוק המורה הזו היא בול בשביל הבת שלך. כך מכניסים את הקב"ה לתמונה. מתפללים אליו, מבקשים סיעתא דשמיא.. אנחנו לא יכולות בלעדיו, אנחנו לא יודעות כלום.. גם כשזה נראה מאוד מוחשי שכן. כשמשוהו לא מסתדר בדיוק כפי שרצית, זוהי ההזדמנות להגיד להשם: "אתה צודק, תודה שהזכרת לי, שכחתי לרגע שאתה מנהל את העולם, ושאתה אחראי לכך שהבת שלי תסתדר עם המורה", לא הידע הכללי והניסיון שלי והאופי המושלם של המורה הספציפית הוא הקובע... אלא בורא עולם, בלבד. בכבודו ובעצמו. הוא המחליט איך יהיה לכל אחד. גם אם כל בני או בנות הכיתה עוברים מסלול X הילד שלך יכול לעבור מסלול אחר ושונה והרבה יותר טוב – כי לכל ילד מסלולו שלו והדרך שלו בעולם.. אל נווהו בין ילד לילד.

כמו שאנחנו לא משווים את עצמנו לשכנים ברמת החיים או בניהול הבית (בתקווה), כך גם לא נעשה את זה לילדנו.. לא נווהו אותם לילדים אחרים. כל אחד עם ההתקדמות שלו בקצב שלו..

נשים לב איך הקב"ה מדבר איתנו בכל דבר קטן, בלי לחכות ליסטירות גדולות, ברגע שנתעורר כל פעם שנתעורר לא מסתדר, השם יראה, כביכול, שיש עם מי לדבר.. שהראש מכוון למקום הנכון, ושנחנו תמיד חושבים איך להתקרב לבורא העולם, איך להתחזק באמונה שכל מה שקורה איתנו זה הוא – ולא אחר – אין מקרה, אין בטעות, אין 'קרה ככה כי ככה זה בדרך כלל' – אלא כל מה שקורה בחיינו הוא בהשגחתו המדויקת. מהדבר הפעוט ביותר עד הגדול ביותר. וככל שנבין את זה וניקח את זה לכל מחוז בחיינו, החיים שלנו יהיו קלים ושמחים יותר. במקום להתאכזב שלא קיבלנו משהו, במקום להתכבין ולרצות משהו אחר – אדרבה, אנחנו שמחות ומודות – כי ככה השם מדבר אלינו ומזכיר לנו כבר עכשיו, שהוא זה שמנהל את העולם ולא נשכח להתפלל אליו ולהבין שבלעדיו אין כלום. כי אנחנו לא יודעת מה טוב לנו – רק הוא יודע. כך הניסיון הופך קל יותר, כי אנחנו שומעות את השם מדבר אלינו כביכול ורוצה לקרב אותנו.. ומה צריך יותר מזה בחיים? מה צריך יותר מהשם יתברך בכל פינה בחיינו? אין מתוק מדבש כזה. וזוהי כבר הישועה – הקרבה אליו.

לרכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת מחברת הטור: 0548491930

השתיה הפְּשֵׁרָה שֶהֶצִילָה

בפרשת השבוע מתחילים ללמוד על ניסיונותיו של אברהם אבינו, אבי האומה היהודית, אברהם אבינו נקרא אברהם העברי, כי הוא מעבר אחד ושאר כל העולם מעבר השני, עוצמתו ומעלתו של אברהם אבינו היא שחקר את האמת ולא היה מושפע מהסביבה וממה יאמרו, וזאת הוא השריש בנו.

אחי ורעי אברהם אבינו עמד בעשרה נסיונות עצומים, והוא השריש בנו את הכח העצום של האמונה וכן של שאר הנסיונות.

סיפר הרב אהרן טויסיג שליט"א בשנת תשל"ט אחיו שגר בחצור הצפונית נסע לירושלים. ומיותר לציין שהתחבורה של אז לא היתה ישירה כמו היום. אלא הוא היה צריך לנסוע בחזור לתל אביב, ומשם אוטובוס או מונית לחיפה, וממנה לחצור.

הוא הגיע לתחנת המוניות בתל אביב, נכנס למונית שירות וחיכה שתתמלא, רק כאשר היו שבעה נוסעים, היתה המונית יוצאת לדרכה, אבל המונית התמלאה בעצלתיים, חלפו עשרים דקות ועדיין

המונית לא התמלאה, אחיו שהרגיש צימאון, ביקש מהנהג שימתין עד שיקנה שתייה.

ניגש לקיוסק הקרוב אך לא היתה שם שתייה בהכשר מתאים. בימים ההם היה קושי למצוא הכשר מהודר. הלך לעוד קיוסק וגם שם לא היה, הלך לעוד... וכך בעצם התרחק יותר ויותר מהמונית.

עד שלבסוף מצא שתייה בהכשר מהודר, קנה, ורץ למונית. בהגיעו לתחנה מצא את המזוודה שלו שהיתה במונית ליד תחנת המוניות. והמונית איננה. הסדרן במקום התנצל בשם הנהג, כי בדיוק שיצא לחפש שתייה הגיעו משפחה עם שישה אנשים, ולנהג לא היתה ברירה אלא להוציא את המזוודה ולנסוע.

אחיו של הרב טויסיג לא התרגז, אמר: "זה רצון ה' ואקבל זאת באהבה". הוא המתין למונית הבאה ונסע בה, אחרי חצי שעה נסיעה המונית נעצרה 'פקק תנועה', סירנות, הצלה, מכבי אש, ונודע שארעה תאונה קשה, המונית התעכבה שעתים עד שהכביש התפנה, וכבר הספיקו לשמוע שה"י היו בתאונה הרוגים, וכאשר התקרב למקום התאונה ראו שמדובר במונית 'שברחה' לאחיו וכעת הינה מרוסקת לגמרי.

אחיו של הרב טויסיג התחיל לבכות, הנהג שאל אותו מה קרה?

המשך מאמר "מוסר עם סיפור"

הדרך מגלה ומזהה שהוא הרויח". אברהם אבינו נראה שהוא הפסיד ישב בכלא, אבא שלו מוסר אותו לנמרוד, הוא נגד כל העולם, אבל בהמשך הדרך מתברר שדווקא אברהם נשאר בחיים דהיינו הוא הקים את העם היהודי, העם הנצחי, וכל השאר נעלמו כלא היו.

והשיב לו: "שהוא בעצמו ישב במונית המרוסקת לפני כן, ובגלל שיצא לחפש שתייה דווקא כשרה חייו ניתנו לו במתנה, והוא כעת בוכה מהתרגשות.

אין אחד שיודע חשבונות שמים, אבל דבר אחד ברור "שמי שהולך עם בורא עולם בלי להתייאש ובלי להתבלבל בהמשך

בס"ד

יש אזכרה לאחד מיקירכם?

בתרומה של 400 ש"ח השתתפות ב"מסעדה"
תהיו שותפים להאכיל למעלה ממאה ועשרים איש לעילוי נשמתם

להשתתפות חייגו: 03-8000770

בס"ד

עוזרים בבניית הבניין ושותפים

בכל הזכויות שיהיו בו לנצח!

בואו ותהיו שותפים

בתרומה של חצי מטר = 200 ש"ח למשך 36 חודשים או מטר = 400 למשך 36 חודשים
תקבלו כתב שותפות מהודר חתום ע"י הרב יגאל כהן שליט"א
כמו כן ניתן להקדיש את הארון קודש או חדרי לימוד להצלחת או לעילוי נשמת

03-8000-770

ניתן להזמין לשיעורי תורה / אזכרה ברחבי הארץ
רבנים מכולל "יביע אומר" 03-8000770

ניתן להזמין שיעורי תורה לעדה האתיופית בטל': 052-7657390

באזור המרכז

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב: 20,000 עותקים